

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 96/19/EB

frá 13. mars 1996

um breytingu á tilskipun 90/388/EBE að því er varðar afnám samkeppnishafa á mörkuðum fyrir fjarskiptaþjónustu(*)**FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,**

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 3. mgr. 90. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Samkvæmt tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 90/388/EBE frá 28. júní 1990 um samkeppni á mörkuðum fyrir fjarskiptaþjónustu (¹), eins og henni var síðast breytt með tilskipun 96/2/EB (²), skal fjarskiptaþjónusta, önnur en talsímaþjónusta fyrir almenning og hver sú þjónusta, sem er sérstaklega undanskilin frá gildissviði fyrrnefndrar tilskipunar, vera opin fyrir samkeppni. Hér er um að ræða fjarritaþjónustu, farstöðvafjarskipti og hljóðvarps- og sjónvarpsútsendingar til almennings. Með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 94/46/EB (³) voru gervihnattasamskipti tekin inn í gildissvið tilskipunarinnar. Kapalsjónvarpsnet voru tekin inn í gildissvið tilskipunarinnar með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 95/51/EB (⁴) og farsíma- og einkafjarskipti voru tekin inn í gildissvið tilskipunarinnar með tilskipun 96/2/EB. Samkvæmt tilskipun 90/388/EBE ber aðildarríkjunum að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að öllum aðilum sé heimilt að veita slíka þjónustu.
- 2) Eftir opnu umræðuna um stöðu mála á sviði fjarskipta sem framkvæmdastjórnin efndi til árið 1992 (endurskoðun frá 1992) hvatti ráðið í ályktun sinni frá 22. júlí 1993 (⁵) samhljóða til afnáms hafta á allri opinberri talsímaþjónustu fyrir 1. janúar 1998, með fyrirvara um allt að fimm ára viðbótaraðlögunartíma sem gefi aðildarríkjum sem hafa vanþróaðri net, þ.e. Spáni, Írlandi, Grikklandi og Portúgal, færi á að gera nauðsynlegar breytingar, einkum gjaldskrárbreytingar. Enn fremur telur ráðið rétt að mjög

lítil net fái allt að tveggja ára aðlögunartíma þegar ástæða þykir til. Þá viðurkenndi ráðið samhljóða í ályktun sinni frá 22. desember 1994 (⁶) að einnig beri að afnema höft á veitingu aðgangs að fjarskiptagrunnvirkjum fyrir 1. janúar 1998, með fyrirvara um sömu aðlögunartímabil og þau sem samþykkt voru fyrir afnám hafta á talsímaþjónustu. Enn fremur setti ráðið í ályktun sinni frá 18. september 1995 (⁷) viðmiðunareglur um lagasetningu í framtíðinni.

- 3) Í tilskipun 90/388/EBE er því slegið föstu að veiting sérstakra réttinda eða einkaréttar á fjarskiptaþjónustu til fjarskiptafyrirtækja sé brot á 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, túlkaðri í tengslum við 59. gr. sáttmálans, þar sem slík réttindi takmarka veitingu þjónustu yfir landamæri. Hvað fjarskiptaþjónustu og net varðar voru slík sérstök réttindi skilgreind í fyrrnefndri tilskipun.

Samkvæmt tilskipun 90/388/EBE samrýmist veittur einkaréttur til að veita fjarskiptaþjónustu ekki ákvæðum 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, túlkaðri í tengslum við 86. gr. sáttmálans, séu þau veitt fjarskiptafyrirtækjum, sem einnig hafa einkarétt eða sérstök réttindi til að koma á fót fjarskiptanetum og veita aðgang að þeim, þar sem veiting slíkra réttinda jafngildir því að styrkja eða víkka út yfirburðastöðu eða leiðir óhjákvæmilega til annarrar misnotkunar yfirburðastöðu.

- 4) Árið 1990 veitti framkvæmdastjórnin þó tímabundna undanþágu frá 2. mgr. 90. gr. að því er varðar einkarétt eða sérstök réttindi til að veita talsímaþjónustu þar eð fjármagnið til þróunar netsins kom enn fyrst og fremst frá rekstri talsímaþjónustunnar og það að leyfa samkeppni um þá þjónustu gat á þeim tíma stofnað fjárhagslegum stöðugleika fjarskiptafyrirtækjanna í hættu og hindrað þær í að sinna því efnahagslega mikilvæga verkefni sem þeim var fengið og felst í því að koma á fót og reka altækt net, þ.e. net sem þjónar stóru landsvæði og sem allir þjónustuveitendur og notendur geta tengst innan viðunandi tímafrests, óski þeir þess.

Þegar tilskipun 90/388/EBE var samþykkt voru öll fjarskiptafyrirtækin enn fremur að stafvæða net sín til að auka fjölbreytni þeirrar þjónustu sem þau gátu boðið neytendum. Nú hefur náðst útbreiðsla og stafvæðing í mörgum aðildarríkjum. Ef tekið er tillit til framfara í

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjttíð. EB nr. L 74, 22. 3. 1996, bls. 13, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 106/97 frá 17. desember 1997 um breytingu á XI. viðauka (Fjarskiptaþjónusta) og XIV. viðauka (Samkeppni), sjá þessa útgáfu af EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalagsins.

(¹) Stjttíð. EB nr. L 192, 24. 7. 1990, bls. 10.

(²) Stjttíð. EB nr. L 20, 26. 1. 1996, bls. 59.

(³) Stjttíð. EB nr. L 268, 19. 10. 1994, bls. 15.

(⁴) Stjttíð. EB nr. L 256, 26. 10. 1995, bls. 49.

(⁵) Stjttíð. EB nr. C 213, 6. 8. 1993, bls. 1.

(⁶) Stjttíð. EB nr. C 379, 31. 12. 1994, bls. 4.

(⁷) Stjttíð. EB nr. C 258, 3. 10. 1995, bls. 1.

útlitastíðnibúnaði og þeirra stóru fjárfestingaráætlana sem nú er unnið að má búast við að útbreiðsla ljósleiðara og neta aukist verulega í hinum aðildarríkjunum á næstu árum.

Árið 1990 komu einnig fram áhyggjur vegna þess að innleiða ætti þegar í stað samkeppni í talsímaþjónustu meðan verðsamsetning fjarskiptafyrirtækjanna var í verulegu ósamræmi við kostnað, því fyrirtæki í samkeppni við þau gátu einbeitt sér að mjög arðvænlegri þjónustu eins og millilandasímaþjónustu og áunnið sér markaðshlutdeild eingöngu á grundvelli hinnar verulega röngu samsetningar gjaldskrár sem fyrir var. Síðan þá hefur verið reynt að jafna mismuninn á samsetningu verðlagningar og kostnaðar til að undirbúa afnám hafta. Evrópuþingið og ráðið hafa nú viðurkennt að til eru aðferðir sem eru ekki jafntakmarkandi og veiting sérstakra réttinda eða einkaréttar til að tryggja að þessu efnahagslega mikilvæga verkefni sé sinnt.

- 5) Af þessum sökum, og í samræmi við ályktanir ráðsins frá 22. júlí 1993 og 22. desember 1994 er undanþágan, sem veitt var með tilliti til talsímaþjónustu, ekki lengur réttlætanagerleg. Afnema ber undanþáguna sem veitt var með tilskipun 90/388/EBE og breyta tilskipuninni til samræmis við það, að meðtöldum skilgreiningunum sem notaðar eru. Aðildarríkjum er heimilt að halda gildandi sérstökum réttindum og einkarétti í tengslum við veitingu talsímaþjónustu til 1. janúar 1998 til að gera fjarskiptafyrirtækjunum kleift að ljúka undirbúningi sínum fyrir samkeppni, einkum nauðsynlegri endurskipulagningu gjaldskrár. Aðildarríki með vanþróaðri net eða mjög lítil net eiga rétt á bráðabirgðaundanþágu ef þörfin á skipulagsbreytingum krefst þess, en aðeins í þeim mæli sem nauðsynlegt er til að gera þær breytingar. Óski slík aðildarríki þess ber að veita þeim allt að fimm ára eða tveggja ára viðbótaraðlögunartíma, eftir því sem við á, að því tilskildu að það sé nauðsynlegt til að ljúka nauðsynlegum skipulagsbreytingum. Aðildarríkin, sem geta farið fram á slíka undanþágu, eru Spánn, Írland, Grikkland og Portúgal vegna vanþróaðra neta og Lúxemborg vegna mjög lítilla neta. Einnig hefur verið rætt um möguleikann á slíkum aðlögunartíma í ályktunum ráðsins frá 22. júlí 1993 og 22. desember 1994.

- 6) Afnám einkaréttar og sérstakra réttinda á veitingu talsímaþjónustu mun einkum gera þeim fjarskiptafyrirtækjum sem fyrir eru kleift að veita þjónustu sína beint í öðrum aðildarríkjum frá og með 1. janúar 1998. Fyrirnefnd fyrirtæki búa nú þegar yfir þeirri sérfræðipækkingu og reynslu sem þarf til að koma inn á markaði sem eru að opnast fyrir samkeppni. Þó munu þau í næstum öllum aðildarríkjum eiga í samkeppni við innlend fjarskiptafyrirtæki sem eiga einkarétt eða sérstök réttindi á því að veita ekki aðeins talsímaþjónustu heldur einnig að koma upp og veita aðgang að grunnvirkjunum sem að baki liggja, þar með talin öflun óhagganlegra réttinda á notkun millilandalína. Sveigjanleikinn og stærðarhagkvæmmin, sem þetta leiðir til, mun koma í veg fyrir að eðlileg samkeppni

ógni þessari yfirburðastöðu eftir að höft á veitingu talsímaþjónustu hafa verið afnumin. Þetta mun gera fjarskiptafyrirtækjunum kleift að viðhalda yfirburðastöðu sinni á innlendum mörkuðum, nema þeir sem koma nýir inn á talsímamarkaðinn fái tilkall til sömu réttinda og skuldbindinga. Einkum ef um það væri að ræða að nýir aðilar fengju ekki frjálst val um það hvaða grunnvirki þeir nota til að veita þjónustu sína í samkeppni við yfirburðafyrirtækið, þá kæmi sú takmörkun í raun í veg fyrir að þeir gætu komið inn á talsímamarkaðinn, þar með talið að veita þjónustu yfir landamæri. Ef sérstökum réttindum, sem takmarka fjölda fyrirtækja, sem hafa leyfi til að koma á fót grunnvirkjum og veita aðgang að þeim, væri viðhaldið myndi það takmarka frelsið til að veita þjónustu, andstætt ákvæðum 59. gr. sáttmálans. Það að takmörkunin á stofnsetningu eigin grunnvirkja myndi gilda að því er virðist sem án greinarmunar um öll fyrirtæki, sem veita talsímaþjónustu í því aðildarríki, nema innlendar fjarskiptafyrirtæki, nægir ekki til að fríðindameðferð þeirra síðastnefndu falli utan gildissviðs 59. gr. sáttmálans. Í ljósi þess að líklegt er að flestir nýir aðilar komi frá öðrum aðildarríkjum hefði slík ráðstöfun í raun meiri áhrif á erlend fyrirtæki en innlend. Þótt fyrirnefndar takmarkanir virðist ekki réttmætar er á hinn bóginn völ á aðferðum sem eru ekki jafntakmarkandi, svo sem leyfisveitingu, til að tryggja almenna hagsmuni sem ekki eru efnahagslegs eðlis.

- 7) Þar að auki hefði afnám einkaréttar og sérstakra réttinda á veitingu talsímaþjónustu lítil eða engin áhrif ef nýir aðilar væru skyldaðir til að nota almenn fjarskiptanet þeirra fjarskiptafyrirtækja sem fyrir eru og þeir keppa við á talsímamarkaðinum. Sé einu fyrirtæki, sem markaðssetur talsímaþjónustu, falið það verkefni að útvega öllum samkeppnisaðilum sínum hið óhjákvæmilega hráefni, þ.e. flutningsgetu, jafngildir það því að veita fyrirtækinu vald til að ákveða að eigin geðþótta hvar, hvenær og á hvaða verði samkeppnisáðilar þess geti veitt þjónustu, svo og að fylgjast með viðskiptavinum þeirra og umferðinni sem samkeppnisáðilarnir skapa, en það kæmi fyrirtækinu í aðstöðu sem hvetti það til að misnota yfirburðastöðu sína. Í tilskipun 90/388/EBE var ekki fjallað beint um að koma fjarskiptanetum á fót og veita aðgang að þeim, enda var með henni veitt tímabundin undanþága með tilliti til 2. mgr. 90. gr. í sáttmálanum hvað varðar einkarétt og sérstök réttindi vegna talsímaþjónustu, sem er efnahagslega langmikilvægust af þeirri þjónustu sem veitt er um fjarskiptanet. Í tilskipuninni var þó kveðið á um að framkvæmdastjórnin endurskoðaði í heild ástandið á öllu sviði fjarskiptamála á árinu 1992.

Það er rétt að í tilskipun ráðsins 92/44/EBE frá 5. júní 1992 um skilyrði fyrir frjálsum aðgangi að netum fyrir leigulínur ⁽¹⁾, sem breytt var með ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 94/439/EB ⁽²⁾, eru samhæfðar grundvallarreglur um veitingu leigulína, en þar eru eingöngu samhæfð skilyrði fyrir aðgangi að leigulínum og notkun þeirra. Tilgangurinn með fyrirnefndri tilskipun er ekki að ráða bót

(1) Stjtið. EB nr. L 165, 19. 6. 1992, bls. 27.

(2) Stjtið. EB nr. L 181, 15. 7. 1994, bls. 40.

á hagsmunaárekstrum fjarskiptafyrirtækja sem aðila, sem veita aðgang að grunnvirkjum, annars vegar og aðila, sem veita þjónustu, hins vegar. Í henni er ekki mælt fyrir um skipulagsaðskilnað milli leigulínuveitingar- og þjónustuhluta fjarskipta-fyrirtækjanna. Kvartanir sýna að fjarskiptafyrirtæki nota enn stjórn sína á skilyrðum fyrir aðgangi að netum á kostnað samkeppnisaðila sinna á þjónustumarkaðinum, jafnvel í aðildarríkjum þar sem fyrrnefnd tilskipun er komin til framkvæmda. Kvartanir sýna að fjarskiptafyrirtækin fara enn fram á of há gjöld og að þau nota upplýsingar, sem þau komast yfir sem veitendur aðgangs að grunnvirkjum, um þjónustu sem samkeppnisaðilarnir hyggjast veita til að miða út viðskiptavinum á þjónustumarkaðinum. Í tilskipun 92/44/EBE er aðeins kveðið á um kostnaðarregluna en ekki komið í veg fyrir að fjarskiptafyrirtæki noti upplýsingarnar, sem þau fá sem veitendur flutningsgetu, um notkunarmynstur áskrifenda, en þær upplýsingar eru nauðsynlegar til að miða út tiltekna hópa viðskiptavina, og um sveigjanleika eftirspurnar hvað varðar verð fyrir hvern hluta þjónustumarkaðarins og hvern landshluta. Gildandi rammaákvæði koma ekki í veg fyrir þá hagsmunaárekstra sem um getur hér að framan. Heppilegasta aðferðin til að koma í veg fyrir þá er að heimila aðilum, sem veita þjónustu, að nota eigin fjarskiptagrunnvirki eða grunnvirki þriðju aðila til að veita neytendum þjónustu sína í stað grunnvirkja helsta samkeppnisaðila síns. Í ályktun sinni frá 22. desember 1994 samþykkti ráðið einnig þá meginreglu að afnema skuli höft á veitingu aðgangs að grunnvirkjum.

Því ber aðildarríkjunum að afnema gildandi einkarétt á veitingu aðgangs að grunnvirkjum og notkun þeirra, en hann er brot á 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, tálkaðri í tengslum við 59. og 86. gr. sáttmálans, og heimila þeim aðilum, sem veita talsímaþjónustu, að nota eigin grunnvirki og/eða önnur grunnvirki að eigin vali.

- 8) Samkvæmt tilskipun 90/388/EBE gilda reglur sáttmálans, að meðtöldum reglum um samkeppni, um fjarritaþjónustu. Enn fremur er fastsett í henni að veiting einkaréttar eða sérstakra réttinda á fjarskiptaþjónustu til fjarskiptafyrirtækja sé brot á 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, tálkaðri í tengslum við 59. gr. sáttmálans, þar sem slík veiting takmarkar veitingu þjónustu yfir landamæri. Þó var í tilskipuninni litið svo á að rétt væri að finna sérstaka lausn þar sem búist var við að notkun þessarar þjónustu minnkaði ört. Síðan hefur komið í ljós að fjarritaþjónusta mun í fyrirsjáanlegri framtíð vera áfram í notkun við hlið nýrrar þjónustu á borð við bréfasíma, í ljósi þess að fjarritanetið er enn eina staðlaða netið sem hefur útbreiðslu um allan heim og sem nota má sem sönnunargagn fyrir dómstólum. Því er ekki lengur grundvöllur fyrir upprunalegu lausninni.
- 9) Hvað snertir aðgang nýrra samkeppnisaðila að fjarskiptamörkuðum geta aðeins lögboðnar kröfur réttlætt takmarkanir á þeim grundvallarréttindum sem kveðið er á um í sáttmálanum. Þessar takmarkanir skulu ekki vera meiri

en nauðsynlegt er til að ná settu markmiði, sem ekki er efnahagslegs eðlis. Aðildarríkjum er því einungis heimilt að beita leyfisveitingu eða skráningarreglum ef það er óhjákvæmilegt til að tryggja að farið sé að grunnkröfum og, með tilliti til veitingar talsímaþjónustu og aðgangs að grunnvirkjum, að setja fram kröfur í formi viðskiptafyrirmæla sé það nauðsynlegt til að tryggja, í samræmi við 2. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, að hlutaðeigandi fyrirtæki á sviði fjarskipta sinni þeirri opinberu þjónustu, sem þeim er falið að veita, í samkeppnisumhverfi og/eða til að tryggja framlög til að fjármagna altæka þjónustu. Aðildarríkjunum er heimilt að bæta við öðrum kröfum um opinbera þjónustu í tilteknum gerðum leyfa, í samræmi við hlutfallsregluna og 56. og 66. gr. sáttmálans.

Því mega ákvæði tilskipunar 90/388/EBE ekki koma í veg fyrir að beita megi ákvæðum laga eða stjórnsýslufyrirmæla til þess að vernda almannaoýggi, einkum varðandi löglegar hleranir.

Þegar samþykktar voru leyfisveitingarkröfur með tilliti til tilskipunar 90/388/EBE kom í ljós að tiltekin aðildarríki lögðu á nýja aðila skuldbindingar sem ekki voru í anda markmiðsins um almannaeið. Til að forðast að slíkar ráðstafanir verði notaðar til að koma í veg fyrir að samkeppni ógni yfirburðastöðu fjarskiptafyrirtækja þegar höft á veitingu talsímaþjónustu hafa verið afnumin, þannig að fjarskiptafyrirtækin geti haldið yfirburðastöðu sinni á markaði talsímaþjónustu og opinberra fjarskiptaneta og styrkt með þeim hætti yfirburðastöðu stofnunarinnar sem fyrir er, er nauðsynlegt að aðildarríkin tilkynni framkvæmdastjórninni um allar leyfisveitingar- eða skráningarkröfur áður en þær eru settar, til að gera framkvæmdastjórninni kleift að leggja mat á það hvort kröfurnar samrýmist ákvæðum sáttmálans, einkum hvort skuldbindingarnar séu hæfilegar.

- 10) Samkvæmt hlutfallsreglunni er því aðeins heimilt að takmarka fjölda leyfa ef það er óhjákvæmilegt til að tryggja að farið sé að grunnkröfum um notkun auðlinda sem eru af skornum skammti. Eins og framkvæmdastjórnin lýsti yfir í orðsendingu sinni um umræðuna um grænbókina um afnám hafta á fjarskiptagrunnvirki og kapalsjónvarpsnet, er eina hugsanlega ástæðan í því tilliti að fyrir hendi séu eðlislægar takmarkanir sem felist í því að nauðsynlegt tíðnisvið vantar.

Að því er varðar veitingu talsímaþjónustu og aðgangs að almennum, föstum fjarskiptanetum og öðrum fjarskiptanetum, sem byggjast á notkun útvarpstíðni, réttlæta grunnkröfurnar að komið sé á sérstakri leyfisveitingaraðferð, eða henni beitt áfram. Í öllum öðrum tilvikum nægir almenn leyfisveiting eða skráningarreglur til að tryggja að grunnkröfum sé fullnægt. Framangreind leyfisveitingaraðferð er ekki réttlætunleg ef skráning ein sér dygði til að ná settu markmiði.

Að því er varðar veitingu pakka- og línuskiptarar

gagnaflutningsþjónustu heimilaði tilskipun 90/388/EBE aðildarríkjunum, í samræmi við 2. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, að samþykka útbodslýsingar fyrir opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla til að varðveita viðeigandi kröfur um opinbera þjónustu. Framkvæmdastjórnin hefur á árinu 1994 lagt mat á áhrif þeirra ráðstafana sem samþykktar hafa verið í samræmi við þetta ákvæði. Niðurstöður þeirrar endurskoðunar voru birtar í orðsendingu hennar um stöðu og framkvæmd tilskipunar 90/388/EBE. Á grundvelli þeirrar endurskoðunar, sem einnig byggðist á reynslunni sem fengist hefur í flestum aðildarríkjum þar sem viðeigandi markmiðum varðandi opinbera þjónustu var náð án þess að beita slíkum kerfum, er engin ástæða til að viðhalda þessu sérstaka fyrirkomulagi og því ber að afnema þessi kerfi þar sem þau eru í gildi. Þó er aðildarríkjunum heimilt að láta skráningarreglur eða almenna leyfisveitingu koma í stað slíkra kerfa.

- 11) Veitendur talsímaþjónustu, sem hafa nýlega fengið leyfi, munu því aðeins geta keppt með góðu móti við fjarskiptafyrirtækin sem fyrir eru að þeir fái nógu mörg númer til umráða til að úthluta viðskiptavinum sínum. Ef fjarskiptafyrirtækin, sem fyrir eru, úthluta númerunum er hætt við að það hvetji þau til að halda bestu númerunum sjálf en veita samkeppnisaðilunum of fá númer eða númer sem eru lítt aðlaðandi fyrir fyrirtæki, t.d. sökum lengdar. Með því að láta slíkt vald vera áfram í höndum fjarskiptafyrirtækja sinna væru aðildarríkin því að hvetja þau til að misnota vald sitt á talsíma markaðinum og brjóta gegn 90. gr. sáttmálans, túlkaðri í tengslum við 86. gr. sáttmálans.

Því ber að fela aðila, sem er óháður fjarskiptafyrirtækinu, stofnun og stjórnun númeraáætlunar landsins og, sé þess þörf, semja drög að meðferðarreglum við úthlutun númera, sem byggi á hlutlægum viðmiðum og séu gagnsæjar og án mismununar. Ef áskrifandi fer yfir til annars þjónustuaðila ber fjarskiptafyrirtækjum að miðla upplýsingum um nýtt númer hans til aðila sem reyna að ná til hans í gamla númerinu, á þann hátt og að því marki sem krafist er í 86. gr. sáttmálans. Einnig skal áskrifendum, sem fara yfir til annars þjónustuaðila, vera mögulegt að halda númerum sínum gegn því að þeir beri hæfilegan hluta kostnaðarins við að flytja númerin.

- 12) Þar sem aðildarríkin eru skuldbundin samkvæmt þessari tilskipun til að afturkalla sérstök réttindi og einkarétt á veitingu aðgangs að föstum almennum fjarskiptanetum og rekstri þeirra, ber að breyta til samræmis við það skuldbindingunni sem sett er fram í tilskipun 90/388/EBE um að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að aðgangsskilyrði séu hlutlæg, án mismununar og birt.
- 13) Réttur nýrra veitenda talsímaþjónustu til að tengja þjónustu sína gegn hæfilegu gjaldi við almenna fjarskiptanetið sem fyrir er til að koma símtölum í gegn, þar með talinn aðgangur að gagnagrunnum um viðskiptavini, sem nauðsynlegur er

til að veita upplýsingar um númer, er ákaflega mikilvægur fyrst eftir að afnumin eru sérstök réttindi og einkaréttur á veitingu talsímaþjónustu og aðgangs að fjarskiptagrunnvirkjum. Að jafnaði skal samtenging vera sammingsatriði milli aðilanna, háð samkeppnisreglum sem gilda um fyrirtæki. Í ljósi ójafnrar sammingsstöðu nýju aðilanna miðað við fjarskiptafyrirtækin, sem hafa einokunarstöðu vegna sérstakra réttinda sinna eða einkaréttar, er líklegt að ágreiningur um skilmála og skilyrði geti tafið fyrir samtengingu, meðan Evrópuþingið og ráðið hafa ekki sett samhæfð rammaákvæði. Slíkar tafir myndu stefna aðgangi nýju aðilanna að markaðinum í voða og því koma í veg fyrir raunverulegt afnám sérstakra réttinda og einkaréttar. Ef aðildarríkin samþykktu ekki nauðsynlegar verndarráðstafanir til að koma í veg fyrir slíkar aðstæður myndi það leiða til þess að sérstöku réttindin og einkarétturinn, sem nú eru í gildi, giltu áfram í raun, en eins og fram kemur hér að framan er það talið andstætt ákvæðum 1. mgr. 90. gr. sáttmálans, túlkuðum í tengslum við 59. og 86. gr. sáttmálans.

Til að gera greiðan markaðsaðgang mögulegan og koma í veg fyrir að sérstök réttindi og einkaréttur gildi áfram í raun í andstöðu við 1. mgr. 90. gr. sáttmálans, túlkaða í tengslum við 59. og 86. gr. sáttmálans, ber aðildarríkjunum að sjá til þess að fjarskiptafyrirtækin birti, á því tímabili sem samkeppnisaðilar þurfa til að komast inn á markaðinn, staðlaða skilmála og skilyrði fyrir samtengingu við talsímanetin sem þær bjóða almenningi, að meðtöldum skráum yfir samtengingarverð og tengingarpunkta, eigi síðar en sex mánuðum áður en afnám hafta á talsímaþjónustu og aðgangi að fjarskiptaflutningsgetu á að taka gildi. Slík stöðluð tilboð skulu vera án mismununar og ekki svo bundin í pakka að það komi í veg fyrir að nýir aðilar á markaðinum geti keypt eingöngu þá hluta samtengingarinnar sem þeir þurfa raunverulega á að halda. Enn fremur má ekki felast í þeim mismunun á grundvelli þess hvaðan símtölin og/eða netin koma.

- 14) Til að unnt sé að hafa eftirlit með skuldbindingum um samtengingu með tilliti til samkeppnislaga er nauðsynlegt að í rekstrarbókhaldskerfinu, sem notað er í sambandi við veitingu talsímaþjónustu og aðgangs að fjarskiptanetum, á þeim tíma sem þarf til að markaðsaðgangur verði greiður, komi skýrt fram hvaða kostnaðarliðir skipta máli við verðlagningu á samtengingartilboðum og grundvöllur kostnaðar fyrir hvern hluta samtengingarinnar, einkum til að tryggja að í verðlagningunni sé aðeins tekið tillit til kostnaðarliða sem skipta máli, þ.e. uppsetningargjalda, flutningsgjalda, hlutar í kostnaði við að veita jafnan aðgang og möguleika á flutningi númera og við að tryggja að grunnkröfur séu uppfylltar og, ef við á, viðbótargjalda í tengslum við skiptingu nettókostnaðar við altæka þjónustu og, til bráðabirgða, ójafnaðar í gjaldskrár fyrir talsímaþjónustu. Einnig þarf að vera hægt að ráða af slíku rekstrarbókhaldi hvort fjarskiptafyrirtæki lætur stærstu viðskiptavini sína greiða lægri gjöld en þá aðila sem veita

aðgang að talsímanetum.

Ef ekki er til fljótleg, ódýr og árangursrík málsmeðferð við lausn deilna um samtengingu, sem kemur í veg fyrir að fjarskiptafyrirtæki valdi töfum eða beiti fjármunum til að auka kostnað við lagaúrræði sem völ er á samkvæmt landslögum eða lögum bandalagsins, gerir það fjarskiptafyrirtækjum kleift að viðhalda yfirburðastöðu sinni. Því ber aðildarríkjunum að koma á sérstakri málskotsaðferð vegna deilna um samtengingu.

- 15) Skuldbindingin um að birta stöðluð gjöld og skilyrði fyrir samtengingu hefur ekki áhrif á kröfuna um að fyrirtæki í yfirburðastöðu geri, samkvæmt 86. gr. sáttmálans, sérstaka eða sérsníðna samninga um tiltekna samsetningar eða notkun einstakra hluta almennra sjálfvirkra símneta og/eða veitingu afsláttar til tiltekinnar þjónustuveitenda eða stórra notenda, séu slíkir samningar réttmætir og án mismununar. Afsláttur á samtengingu skal vera rökstuddur á hlutlægan hátt og gagnsær.
- 16) Krafan um að birta stöðluð skilyrði fyrir samtengingu hefur heldur ekki áhrif á skuldbindingu fyrirtækja í yfirburðastöðu, samkvæmt 86. gr. sáttmálans, um að leyfa samtengdum fjarskiptafyrirtækjum að ákveða gjöld á viðskiptavini milli aðila, sem hringir frá neti þessara fjarskiptafyrirtækja, og aðilans sem hringt er í og að beina umferðinni af völdum viðskiptavina sinna að þeim samtengingarpunkti sem þau velja.
- 17) Nokkur aðildarríki viðhalda enn einkarétti á stofnun og veitingu þjónustu við skráningu símanúmera og upplýsinga um þau. Yfirleitt er slíkur einkaréttur veittur annaðhvort stofnunum, sem þegar hafa yfirburðastöðu á sviði talsímaþjónustu, eða einhverju dótturfyrirtækja þeirra. Við slíkar aðstæður hefur þessi réttur þau áhrif að rýmka yfirburðastöðu fyrrnefndra stofnana og styrkja hana þannig, en samkvæmt fordæmisrétti dómstóls Evrópubandalaganna er það misnotkun á yfirburðastöðu og brýtur gegn 86. gr. Einkaréttur á sviði talsímaþjónustu er því ekki í samræmi við 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, túlkaða í tengslum við 86. gr., Þar af leiðandi ber að afnema fyrrnefndan einkarétt.
- 18) Upplýsingar um símanúmer eru nauðsynlegt tæki til aðgangs að símaþjónustu. Til að tryggja að áskrifendur hvers konar talsímaþjónustu hafi aðgang að upplýsingum um símanúmer er aðildarríkjunum heimilt að setja í einstök eða almenn leyfi skuldbindingar um veitingu upplýsingaþjónustu um símanúmer til almennings.

Slík skuldbinding má þó ekki leggja hömlur á að þessum upplýsingum sé miðlað með nýrri tækni eða að boðið sé upp á sérhæfðar og/eða svæðisbundnar símaskrár í andstöðu við 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, túlkaða í tengslum við b-lið annarrar málsgreinar 86. gr. í sáttmálanum.
- 19) Sé aðeins unnt að veita altæka þjónustu með tapi eða kostnaði sem er meiri en venjulegt er í viðskiptum geta

ýmis fjármögnunarkerfi komið til greina til að tryggja altæka þjónustu. Þó tefði það verulega fyrir tilkomu virkrar samkeppni þegar höft verða afnumin að fullu ef aðildarríki kæmu á fjármögnunarkerfi sem legði of stóran hluta byrðarinnar á nýja aðila eða tækju ákvörðun um að heildarbyrðin yrði meiri en nauðsynlegt er til að fjármagna altæka þjónustu.

Fjármögnunarkerfi, sem legðu hlutfallslega of miklar byrðar á nýja aðila og kæmu með þeim hætti í veg fyrir að samkeppni ógnaði yfirburðastöðu fjarskiptafyrirtækjanna, þegar höft á talsímaþjónustu verða afnumin, og gerðu fjarskiptafyrirtækjunum þannig kleift að styrkja yfirburðastöðu sína, væru brot á 90. gr. sáttmálans, túlkaðri í tengslum við 86. gr. sáttmálans. Hvaða fjármögnunarkerfi sem aðildarríkin kunna að ákveða að nota, ber þeim að tryggja að aðeins þeir sem veita aðgang að almennum fjarskiptanetum taki þátt í því að uppfylla og/eða fjármagna skuldbindingar um altæka þjónustu sem eru samhæfðar innan ramma frjáls aðgangs að netum (ONP) og að aðferðin, sem notuð er við að skipta þjónustunni á milli þeirra, sé byggð á viðmiðum sem eru hlutlæg og án mismununar og að hún sé í samræmi við hlutfallsregluna. Þessi meginregla kemur ekki í veg fyrir að aðildarríki geti veitt nýjum aðilum, sem enn hafa ekki náð umtalsverðri markaðshlutdeild, undanþágu.

Enn fremur ættu fjármögnunaraðferðirnar að vera þess eðlis að reynt sé að tryggja að markaðsaðilarnir taki aðeins þátt í fjármögnun altækra þjónustu, en ekki annarrar starfsemi sem ekki tengist beint veitingu altækra þjónustu.

- 20) Að því er varðar samsetningu kostnaðar við talsímaþjónustu þarf að gera greinarmun á uppsetningargjaldi, mánaðarleigu, innansvæðissímtölum, millissvæðasímtölum og langlínusímtölum. Samsetning gjaldskrár fyrir talsímaþjónustu hjá fjarskiptafyrirtækjum tiltekinnar aðildarríkja er enn í ósamræmi við kostnað. Tilteknir flokkar símtala eru seldir með tapi og víxlniðurgreiddir með hagnaðinum af öðrum flokkum. Verð, sem haldið er óeðlilega niðri hamlar samkeppni, þar sem hugsanlega samkeppnisaðila vantar hvata til að fara inn á viðkomandi geira talsímaþjónustumarkaðarinnar, og er andstætt 86. gr. sáttmálans, nema það sé réttmætt samkvæmt 2. mgr. 90. gr. í sáttmálanum fyrir tiltekna nafngreinda neytendur eða hópa neytenda. Aðildarríkjunum ber að afnema í áföngum eins hratt og mögulegt er allar óréttlætlanlegar hömlur á að fjarskiptafyrirtækin endurskipuleggi gjaldskrár sínar, einkum hömlur sem koma í veg fyrir breytingar á gjöldum sem eru ekki í samræmi við kostnað og auka byrðina við það að veita altæka þjónustu. Ef það er réttlætlanlegt, er heimilt að endurúthluta til allra hlutaðeigandi, án mismununar og á gagnsæjan hátt, þeim hluta nettókostnaðar sem samsetning gjaldskrárinnar stendur ekki undir.
- 21) Þar sem endurskipulagning gjaldskrár gæti gert tiltekna þætti símaþjónustunnar tímabundið dýrari fyrir tiltekna hópa notenda, er aðildarríkjunum heimilt að samþykkja sérstök

ákvæði til að milda áhrif endurskipulagningarinnar. Þannig má tryggja að símaþjónustan sé áfram á viðráðanlegu verði á aðlögunartímabilinu en fjarskiptafyrirtækin geti samt haldið áfram endurskipulagningu sinni. Þetta er í samræmi við greinargerð framkvæmdastjórnarinnar vegna ályktunar ráðsins um altæka þjónustu ⁽¹⁾, þar sem segir að á öllu svæðinu skuli taxtar fyrir uppsetningu, áskrift, leigu, aðgang og notkun vera sanngjarnir og viðráðanlegir.

- 22) Í aðildarríkjum, þar sem framkvæmd fjármögnunarkerfis vegna skuldbindinga um altæka þjónustu er falin fjarskiptafyrirtækjunum með rétti til að innheimta hluta kostnaðarins frá samkeppnisaðilum, er það hvati fyrir fyrirtækin til að setja upp hærra gjald en er réttlætlegt, nema aðildarríkin tryggja að sú upphæð, sem innheimt er til að fjármagna altæka þjónustu, sé skilin skýrt frá gjöldum fyrir samtengingu (tengingu og flutning). Að auki ber að fylgjast náið með þessari tilhögun og koma á skilvirkum aðferðum til að skjóta deilumálum um upphæðina, sem greiða á, fljótt til óháðs aðila, án þess að það hafi áhrif á önnur lagaúræði sem kunna að vera fyrir hendi samkvæmt landslögum eða lögum bandalagsins.

Framkvæmdastjórninni ber að endurskoða stöðu mála í aðildarríkjunum fimm árum eftir að fullri samkeppni er komið á til að ganga úr skugga um að fjármögnunarkerfið leiði ekki til ástands sem ekki samrýmist lögum bandalagsins.

- 23) Þeir sem veita aðgang að almennum fjarskiptanetum þurfa aðgang að leiðum yfir land í almannaeigu og einkaeign til að koma fyrir þeim búnaði sem nauðsynlegur er til að ná til neytenda. Fjarskiptafyrirtæki margra aðildarríkja njóta lagalegra sérreittinda til að setja upp net sín á landi í almannaeigu og einkaeign, án endurgjalds eða með endurgjaldi sem er jafnt kostnaði. Ef aðildarríkin veita nýjum rekstraraðilum með leyfi ekki svipaða möguleika til að koma upp netum sínum mun það valda þeim töfum og á sumum svæðum jafngilda því að viðhalda einkarétti fjarskiptafyrirtækisins.

Enn fremur er þess krafist í 90. gr. sáttmálans, túlkaðri í tengslum við 59. gr. sáttmálans, að aðildarríki mismuni ekki nýjum aðilum, sem yfirleitt koma frá öðrum aðildarríkjum, í hag eigin fjarskiptafyrirtækja og annarra innlendra fyrirtækja sem veittur hefur verið umferðarréttur til að auðvelda þeim að koma upp fjarskiptanetum sínum.

Ef grunnkröfur, einkum varðandi umhverfisvernd eða markmið fyrir bæjar- eða sveitarskipulag, koma í veg fyrir að nýjum aðilum, sem ekki ráða þegar yfir eigin grunnvirkjum, séu veitt svipuð réttindi, ber aðildarríkjunum að tryggja að nýju aðilarnir hafi í það minnsta aðgang, með sanngjörnum skilyrðum, að stokkum eða staurum sem fyrir eru, og komið hefur verið upp samkvæmt umferðarrétti fjarskiptafyrirtækisins, sé fyrrnefndur búnaður nauðsynlegur til að aðilarnir geti komið upp netum sínum og að því tilskildu að þetta sé tæknilega gerlegt. Væru slíkar kröfur ekki gerðar hefðu fjarskiptafyrirtækin hvatningu til að

takmarka aðgang samkeppnisaðila sinna að þessum nauðsynlega búnaði og misnota þannig yfirburðastöðu sína. Því væri það að samþykka ekki slíkar kröfur andstætt 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, túlkaðri í tengslum við 86. gr. sáttmálans.

Samkvæmt 86. gr. ber öllum aðilum, sem starfrækja almenn fjarskiptanet og ráða yfir grunnaðbúnaði sem samkeppnisaðilar hafa ekki hagstæða valkosti við, auk þess að veita opinn aðgang án mismununar að þeim aðbúnaði.

- 24) Afnáms sérstakra réttinda og einkaréttar á fjarskiptamarkaðinum mun gera fyrirtækjum, sem njóta sérstakra réttinda á öðrum sviðum en fjarskiptum, kleift að koma inn á fjarskiptamarkaðinn. Til að hafa megi eftirlit samkvæmt viðeigandi reglum sáttmálans með hugsanlegum samkeppnishamlandi víxlniðurgreiðslum annars vegar milli sviða, þar sem veitendur fjarskiptaþjónustu eða aðgangs að fjarskiptagrunnvirkjum hafa sérstök réttindi eða einkarétt, og hins vegar starfsemi þeirra sem veitenda fjarskiptaþjónustu, ber aðildarríkjunum að gera viðeigandi ráðstafanir til að ná fram gagnsæi hvað snertir notkun aðbúnaðar frá slíkri verndaðri starfsemi til þess að koma inn á haftalaus fjarskiptamarkaðinn. Aðildarríkjunum ber í það minnsta að krefjast þess að slík fyrirtæki haldi, þegar þau hafa náð umtalsverðri veltu á hlutaðeigandi markaði fyrir fjarskiptaþjónustu og/eða veitingu aðgangs að grunnvirkjum, aðskilið bókhald þar sem meðal annars sé greint á milli útgjalda og tekna sem tengjast þjónustu sem veitt er með sérstökum réttindum eða einkarétti annars vegar og þjónustu á samkeppnismarkaði hins vegar. Um sinn ber að líta á veltu, sem nemur meira en 50 milljónum eka, sem umtalsverða veltu.

- 25) Sem stendur er í flestum aðildarríkjum í gildi einkaréttur á veitingu aðgangs að fjarskiptagrunnvirkjum til að veita aðra fjarskiptaþjónustu en talsímaþjónustu.

Samkvæmt tilskipun 92/44/EBE ber aðildarríkjunum að tryggja að fjarskiptafyrirtækin gefi öllum aðilum, sem veita fjarskiptaþjónustu, kost á tilteknum gerðum leigulína. Þó er í tilskipuninni aðeins kveðið á um slíkt samræmt framboð á leigulínum upp að tiltekinni bandbreidd. Fyrirtæki, sem þurfa meiri bandbreidd til að veita þjónustu, sem byggist á nýrri háhraðatækni á borð við SDH (samhæfðan, stafrænan fjölrásabúnað), hafa kvartað yfir því að viðkomandi fjarskiptafyrirtæki anni ekki eftirspurn þeirra, en henni mætti anna með ljósleiðaranetum annarra aðila sem gætu hugsanlega veitt aðgang að fjarskiptagrunnvirkjum ef núgildandi einkaréttur væri afnuminn. Þar af leiðir að viðhald fyrrnefndra réttinda tefur fyrir tilkomu nýrrar háþróaðrar fjarskiptatækni og hamlar því tækniframförum á kostnað notenda andstætt 1. mgr. 90. gr. í sáttmálanum, túlkaðri í tengslum við b-lið annarrar málsgreinar 86. gr. í sáttmálanum.

- 26) Í ljósi þess að afnáms slíkra réttinda varðar fyrst og fremst þjónustu sem enn er ekki í boði og snertir ekki talsímaþjónustu, sem enn er megintekjulind umræddra

⁽¹⁾ Stjttö. EB nr. C 48, 16. 2. 1994, bls. 8.

stofnana, mun það ekki setja fjárhagsstöðu fjarskiptafyrirtækisins úr skorðum. Því er ekkert sem réttlætir það að viðhalda einkarétti á stofnun og notkun netgrunnvirkja fyrir aðra þjónustu en talsímaþjónustu. Einkum ber aðildarríkjunum að tryggja að frá og með 1. júlí 1996 verði afnumdar allar hömlur á veitingu fjarskiptaþjónustu, annarrar en talsímaþjónustu, um net sem sá sem veitir fjarskiptaþjónustuna hefur komið upp, notkun grunnvirkja, sem þriðju aðilar veita aðgang að, og samnýtingu neta, annars aðbúnaðar og stöðva.

Svo að tillit sé tekið til ástandsins í aðildarríkjum með vanþróaðri net og aðildarríkjum með mjög lítil net mun framkvæmdastjórnin veita viðbótaraðlögunartíma, sé farið fram á hann.

27) Þótt allar takmarkanir á veitingu fjarskiptaþjónustu, sem höftum hefur verið létt af, um kapalsjónvarpsnet hafi verið afnumdar með tilskipun 95/51/EB eru takmarkanir á notkun almennra fjarskiptaneta til að miðla flutningsgetu um kapalsjónvarp enn í gildi í sumum aðildarríkjum. Framkvæmdastjórninni ber að leggja mat á stöðuna með tilliti til slíkra takmarkana í ljósi markmiða fyrrnefndrar tilskipunar þegar endanlegt afnám hafta á fjarskiptamörkuðum nalgast.

28) Afnám allra sérstakra réttinda og einkaréttar, sem takmarka að fyrirtæki, sem hafa staðfestu innan bandalagsins, veiti fjarskiptaþjónustu og aðgang að netunum sem hún grundvallast á, er óháð ákvörðunar- og upprunastað boðanna.

Þó hindrar tilskipun 90/388/EBE ekki að samþykktar séu, í samræmi við lög bandalagsins og gildandi alþjóðlegar skuldbindingar, ráðstafanir vegna fyrirtækja sem ekki hafa staðfestu innan bandalagsins til að tryggja að ríkisborgarar aðildarríkjanna fái sambærilega og skilvirka meðferð í þriðju löndum. Fyrirtæki innan bandalagsins ættu að njóta góðs af skilvirkum og sambærilegum aðgangi að mörkuðum þriðju landa og njóta svipaðrar meðferðar í þriðja landi og bjóðast fyrirtækjum, sem eru í eigu eða í raun undir stjórn ríkisborgara viðkomandi þriðja lands, samkvæmt rammaákvæðum bandalagsins. Fjarskiptaviðræður á vettvangi Alþjóðaviðskiptastofnunarinnar ættu að leiða til jafnvægs og marghliða samnings sem tryggi rekstraraðilum innan bandalagsins skilvirkan og sambærilegan aðgang í þriðju löndum.

29) Tilkoma fullrar samkeppni á fjarskiptamörkuðum vekur mikilvægar spurningar á sviði félags- og atvinnumála. Þessar spurningar eru ræddar í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar um umræðuna um grænbókina um afnám hafta á fjarskiptagrunnvirki og kapalsjónvarpsnet frá 3. maí 1995.

Án þess að vikið sé frá altækri stefnu er nú rétt að leggja kapp á að styðja aðlögunina að algerlega haftalaus fjarskiptaumhverfi. Hin einstöku aðildarríki bera ábyrgð á slíkum aðgerðum þótt kerfi á vegum bandalagsins, svo sem

Félagsmálasjóður Evrópu, geti einnig komið að málinu. Í tengslum við framtaksverkefni, sem fyrir eru, er rétt að bandalagið taki þátt í því að auðvelda aðlögun og endurþjálfun fólks úr starfsgreinum sem líklegt er að hverfi við endurskipulagningu atvinnugreina.

30) Lögleiðing reglna í hverju landi um leyfisveitingar, samtengingar, altæka þjónustu, númeraúthlutunar og umferðarréttar hefur ekki áhrif á samhæfingu þessara þátta með viðeigandi lagagjöorningum Evrópuþingsins og ráðsins, einkum innan ramma frjáls aðgangs að netum (ONP). Framkvæmdastjórninni ber að gera hverjar þær ráðstafanir sem hún telur eiga við til að tryggja að samræmi sé milli fyrrnefndra gjörninga og tilskipunar 90/388/EBE.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 90/388/EBE er breytt sem hér segir:

1. Ákvæðum 1. gr. er breytt sem hér segir:

a) 1. mgr. er breytt sem hér segir:

i) í stað fjórða undirliðar komi eftirfarandi:

„- „almenn fjarskiptanet“: fjarskiptanet sem meðal annars er notað til að veita almenna fjarskiptaþjónustu,

- „almenn fjarskiptaþjónusta“: fjarskiptaþjónusta sem almenningur hefur aðgang að,“;

ii) í stað þrettánda undirliðar komi eftirfarandi:

„- „grunnkröfur“: sjónarmið sem varða almannaheill án þess að vera efnahagslegs eðlis og geta valdið því að aðildarríki setji skilyrði fyrir stofnun og/eða rekstri fjarskiptaneta eða veitingu fjarskiptaþjónustu. Þessi sjónarmið varða rekstraröryggi netsins, samstæði þess og, í rökstuddum tilvikum, rekstrarsamhæfi þjónustugreina, verndun gagna, umhverfisvernd og markmið fyrir bæjar- og sveitarskipulag, svo og skilvirka nýtingu tíðnisviðsins og viðleitni til að forðast truflanir milli fjarskiptakerfa, sem byggjast á útvarpsbylgjum, og annarra tæknilegra kerfa í geimnum eða á jörðu niðri.

Verndun gagna getur tekið til verndunar persónuupplýsinga, leyndar upplýsinga sem sendar eru eða geymdar, svo og til verndunar einkalífsins,“;

iii) eftirfarandi undirliðir bætist við:

- „- „fjarskiptanet“: sendibúnaður og, ef við á, skiptibúnaður og annar aðbúnaður sem gera kleift að flytja merki milli skilgreindra tengipunkta með rafþræði, með útvarpsbylgjum, ljóstæknilegum aðferðum eða með öðrum rafsegulaðferðum,
- „samtenging“: efnisleg og rökleg tenging fjarskiptabúnaðar stofnana sem veita aðgang að fjarskiptanetum og/eða fjarskiptaþjónustu, til að gera notendum stofnunar kleift að hafa samskipti við notendur sömu eða annarrar stofnunar eða að nýta sér þjónustu sem þriðju stofnanir veita.“;

b) 2. mgr. falli niður.

2. Í stað 2. gr. komi eftirfarandi:

„2. gr.

1. Aðildarríkin skulu fella úr gildi allar ráðstafanir sem veita:

- a) einkarétt á veitingu fjarskiptaþjónustu, að meðtalinni stofnsetningu fjarskiptaneta, sem nauðsynleg eru til að veita slíka þjónustu, og veitingu aðgangs að þeim; eða
- b) sérstök réttindi sem takmarka fjölda fyrirtækja, sem hafa leyfi til að veita slíka fjarskiptaþjónustu eða að koma á fót slíkum fjarskiptanetum eða veita aðgang að þeim, við tvö eða fleiri, nema á grundvelli viðmiða sem eru hlutlæg, hlutfallsbundin og án mismununar; eða
- c) sérstök réttindi sem heimila nokkrum fyrirtækjum, sem eru í innbyrðis samkeppni, að veita slíka fjarskiptaþjónustu eða koma á fót slíkum netum eða veita aðgang að þeim, án þess að það sé á grundvelli viðmiða sem eru hlutlæg, hlutfallsbundin og án mismununar.

2. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að öll fyrirtæki hafi rétt til að veita þá fjarskiptaþjónustu sem um getur í 1. mgr. eða að koma á fót þeim netum sem um getur í 1. gr. eða veita aðgang að þeim.

Án þess að það hafi áhrif á 3. gr. c og þriðju málsgrein 4. gr. er aðildarríkjunum heimilt að viðhalda sérstökum réttindum og einkarétti á talsímaþjónustu og á að koma fjarskiptanetum á fót og veita aðgang að þeim til 1. janúar 1998.

Aðildarríkin skulu þó tryggja að afnumdar verði allar takmarkanir sem eftir eru á veitingu fjarskiptaþjónustu annarrar en talsímaþjónustu um net sem veitandi fjarskiptaþjónustunnar hefur komið á fót, um grunnvirki, sem þriðju aðilar útvega, og með samnýtingu neta, annars búnaðar og stöðva, og að viðkomandi ráðstafanir séu tilkynntar framkvæmdastjórninni eigi síðar en 1. júlí 1996.

Hvað snertir dagsetningarnar sem settar eru fram í annarri og þriðju undirgrein þessarar málsgreinar, í 3. gr. og í 2. mgr. 4. gr. a, skal veita aðildarríkjum með vanþróaðri net allt að fimm ára framkvæmdarfrest til viðbótar, óski þau þess, og aðildarríkjum með mjög lítil net allt að tveggja ára framkvæmdarfrest til viðbótar, óski þau þess, að því tilskildu að það sé nauðsynlegt til að ná megi fram nauðsynlegum skipulagsbreytingum. Í slíkri beiðni skal vera nákvæm lýsing á fyrirhuguðum breytingum og nákvæmt mat á tímaáætluninni um framkvæmd þeirra. Sé þess óskað skal gera veittar upplýsingar aðgengilegar hvaða hagsmunaaðila sem er, með hliðsjón af lögmætum hagsmunum fyrirtækjanna sem varða verndun viðskiptaleyndarmála þeirra.

3. Aðildarríki, sem gera veitingu fjarskiptaþjónustu eða stofnsetningu fjarskiptaneta eða veitingu aðgangs að þeim háða leyfisveitingu, almennu leyfi eða skráningu sem miðar að því að grunnkröfurnar séu uppfylltar, skulu sjá til þess að tilheyrandi skilyrði séu hlutlæg, án mismununar, hlutfallsbundin og gagnsæ, að rök séu færð fyrir hverri neitun og að til séu áfrýjunarleiðir.

Aðeins má gera veitingu annarrar fjarskiptaþjónustu en talsímaþjónustu, uppsetningu almennra fjarskiptaneta og annarra fjarskiptaneta sem nota útvarpstíðni, og veitingu aðgangs að þessum netum, háða almennri leyfisveitingu eða skráningu.

4. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni viðmiðin sem leyfi, almenn leyfi og skráningarreglur byggjast á, ásamt þeim skilyrðum sem þeim fylgja.

Aðildarríki skulu áfram upplýsa framkvæmdastjórnina um fyrirætlanir um að setja nýjar meðferðarreglur um leyfisveitingu, almenna leyfisveitingu eða skráningu eða breyta þeim sem eru við lýði.“

3. Í stað 3. gr. komi eftirfarandi:

„3. gr.

Hvað snertir talsímaþjónustu og veitingu aðgangs að almennum fjarskiptanetum skulu aðildarríkin, eigi síðar en 1. janúar 1997, tilkynna framkvæmdastjórninni um allar meðferðarreglur um leyfisveitingu eða skráningu, sem miða að því að farið sé að:

- grunnkröfum, eða
- viðskiptafyrirmælum sem tengjast skilyrðum um að þjónustan sé varanleg og aðgengileg og um gæði hennar, eða
- fjárhagslegum skuldbindingum í tengslum við altæka þjónustu, samkvæmt meginreglunum sem settar eru fram í 4. gr c.,

áður en þær koma til framkvæmda.

Meðal skilyrða, sem tengjast því að þjónustan sé aðgengileg, mega vera kröfur um að tryggður sé aðgangur að gagnagrunnum um viðskiptavinum sem nauðsynlegur er til að veita almennar númeraupplýsingar.

Saman skulu þessi skilyrði mynda útboðslýsingu fyrir opinbera þjónustu og vera hlutlæg, án mismununar, hlutfallsbundin og gagnsæ.

Aðildarríkjunum er aðeins heimilt að takmarka fjölda þeirra leyfa sem gefa má út ef ástæðan er skortur á tíðnisviði og ef ekki er brotið gegn hlutfallsreglunni.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að meðferðarreglur um leyfisveitingu eða skráningu vegna veitingar talsímaþjónustu eða aðgangs að almennum fjarskiptanetum séu birtar eigi síðar en 1. júlí 1997. Áður en þessi drög koma til framkvæmda skal framkvæmdastjórnin ganga úr skugga um að þau samrýmist ákvæðum sáttmálans.

Hvað snertir pakka- og línuskipta gagnaflutningsþjónustu skulu aðildarríkin afnema gildandi útboðslýsingu fyrir opinbera þjónustu. Þeim er heimilt að láta skráningarreglurnar eða almennu leyfisveitinguna sem um getur í 2. gr. koma í þeirra stað.“

4. Við 3. gr. b bætist eftirfarandi málsgrein:

„Aðildarríkin skulu sjá til þess fyrir 1. júlí 1997 að völ sé á nægum fjölda númera fyrir alla fjarskiptaþjónustu. Þau skulu sjá til þess að númerunum sé úthlutað með aðferðum sem eru hlutlægar, án mismununar, hlutfallsbundnar og gagnsæjar, einkum á grundvelli einstakra umsóknaraðferða.“

5. Í stað fyrstu málsgreinar 4. gr. kemur eftirfarandi:

„Svo lengi sem aðildarríki viðhalda sérstökum réttindum eða einkarétti til að veita aðgang að og reka föst almenn fjarskiptanet skulu þau gera nauðsynlegar ráðstafanir til að gera skilyrði fyrir aðgangi að netunum hlutlæg og án mismununar og skulu birta þau.“

6. Eftirfarandi greinar 4. gr. a til 4. gr. d bætist við:

„4. gr. a

1. Með fyrirvara um síðari samhæfingu Evrópuþingsins og ráðsins á samtengingarfyrikomulagi landanna innan ramma frjáls aðgangs að netum (ONP) skulu aðildarríkin tryggja að fjarskiptafyrirtækin veiti öðrum fyrirtækjum, sem hafa leyfi til að veita slíka þjónustu eða aðgang að slíkum netum, samtengingu við talsímaþjónustu sína og almennt sjálfvirkt fjarskiptanet sitt, með skilyrðum sem eru án mismununar, hlutfallsbundin, gagnsæ og byggð á hlutlægum viðmiðum.

2. Aðildarríkin skulu einkum sjá til þess að fjarskiptafyrirtækin birti eigi síðar en 1. júlí 1997 skilmála og skilyrði fyrir samtengingu við grunnstarfsemishluta talsímaþjónustu sinnar og almenn sjálfvirkt fjarskiptanet sín, að meðtöldum þeim samtengingarpunktum og skilflötum sem boðið er upp á í samræmi við þarfir markaðarins.

3. Aðildarríkjunum er óheimilt að koma í veg fyrir að fyrirtæki, sem veita aðgang að fjarskiptanetum og/eða -þjónustu, geri samtengingarsamninga við fjarskiptafyrirtæki, sem þess æskja, um aðgang að almenna sjálfvirka fjarskiptanetinu þar sem gert er ráð fyrir sérstökum aðgangi að netinu eða skilyrðum sem henta sérstökum þörfum þeirra.

Ef viðskiptaviðræður leiða ekki til samnings innan hæfilegra tímamarka skulu aðildarríkin, að beiðni annars aðilans og innan hæfilegra tímamarka, taka rökstudda ákvörðun sem fastsetur nauðsynleg rekstrarskiilyrði og fjárhagsleg skilyrði fyrir slíkri samtengingu, án þess að það hafi áhrif á önnur úrræði sem völ er á samkvæmt gildandi landslögum eða lögum bandalagsins.

4. Aðildarríkin skulu tryggja að í rekstrarbókhaldskerfinu, sem fjarskiptafyrirtækin koma á með tilliti til veitingar talsímaþjónustu og aðgangs að almennum fjarskiptanetum, séu tilgreindir þeir kostnaðarliðir sem skipta máli fyrir verðlagningu á samtengingu.

5. Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í 1. til 4. mgr., skulu gilda í fimm ár frá því að sérstök réttindi og einkaréttur fjarskiptafyrirtækisins á veitingu talsímaþjónustu eru afnumin í raun. Framkvæmdastjórnin skal þó endurskoða þessa grein ef Evrópuþingið og ráðið samþykkja tilskipun um samhæfingu skilyrða fyrir samtengingu fyrir lok þess tímabils.

4. gr. b

Aðildarríkin skulu sjá til þess að afnuminn verði allur einkaréttur á stofnun og veitingu númeraupplýsingaþjónustu, að meðtalinni útgáfu símaskráa og svarþjónustu um símanúmer, á yfirráðasvæði sínu.

4. gr. c

Með fyrirvara um þá samhæfingu, sem Evrópuþingið og ráðið munu standa fyrir innan ramma frjáls aðgangs að netum (ONP), skal hver sú innlenda tilhögun, sem nauðsynleg er til að skipta nettókostnaði við veitingu þeirrar altæku þjónustu, sem fjarskiptafyrirtækjunum er falin, á milli allra fyrirtækja, hvort sem um er að ræða viðbótargjöld eða almennan þjónustusjóð, uppfylla eftirfarandi skilyrði:

- a) hún skal aðeins gilda um fyrirtæki sem veita aðgang að almennum fjarskiptanetum;
- b) hún skal deila greiðslubyrðinni á fyrirtækin samkvæmt viðmiðum sem eru hlutlæg og án mismununar og í samræmi við hlutfallsregluna.

Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um slíka tilhögun til að hún geti gengið úr skugga um að hún samrýmist ákvæðum sáttmálans.

Aðildarríkin skulu heimila fjarskiptafyrirtækjum sínum að endurskipuleggja gjaldskrár að teknu tilliti til sérstakra markaðsaðstæðna og þarfarinnar á því að tryggja að altæk þjónusta sé á viðráðanlegu verði og einkum skulu aðildarríkin heimila þeim að breyta gildandi töxtum sem ekki eru í samræmi við kostnað og auka byrðina vegna veitingar altækra þjónustu, með það fyrir augum að koma á gjaldskrá sem byggist á raunverulegum kostnaði. Ef ekki reynist unnt að ljúka slíkri endurskipulagningu fyrir 1. janúar 1998 skulu viðkomandi aðildarríki gefa framkvæmdastjórninni skýrslu um það hvernig þau hyggjast lagfæra í áföngum það ójafnvægi sem enn er í gjaldskrá. Í skýrslunni skal vera nákvæm tímaáætlun um framkvæmdina.

Hvernig sem atvikast vill mun framkvæmdastjórnin, innan þriggja mánaða frá því að Evrópuþingið og ráðið samþykkja tilskipun um samhæfingu skilyrða fyrir samtengingu, leggja mat á það hvort þörf sé frekara framtaks til að tryggja samræmi milli tilskipananna tveggja og gera viðeigandi ráðstafanir.

Að auki skal framkvæmdastjórnin eigi síðar en 1. janúar 2003 endurmeta stöðu mála í aðildarríkjunum og einkum leggja mat á það hvort gildandi fjármögnunarkerfi takmarki ekki aðgang að hlutaðeigandi mörkuðum. Ef sú er raunin mun framkvæmdastjórnin kanna hvort völ sé á öðrum aðferðum og jafnvel gera viðeigandi tillögur.

4. gr. d

Aðildarríkin skulu ekki mismuna þeim sem veita aðgang að almennum fjarskiptanetum með tilliti til veitingar umferðarréttar til að koma upp slíkum netum.

Valdi gildandi grunnkröfur því að ekki er unnt að veita fyrirtækjum, sem vilja veita aðgang að almennum fjarskiptanetum, aukaumferðarrétt, ber aðildarríkjunum að tryggja að þau fái aðgang, með sanngjörnum skilmálum, að aðbúnaði sem fyrir er og komið hefur verið upp í krafti umferðarréttar sem ekki er unnt að veita öðrum.“

7. Í fyrstu málsgrein 7. gr. bætist orðin „númera, svo og“ við á undan orðinu „eftirlit“.

8. Í stað 8. gr. komi eftirfarandi:

„8. gr.

Aðildarríkin skulu með leyfisveitingarkerfum fyrir veitingu talsímaþjónustu og aðgangs að almennum fjarskiptanetum að lágmarki tryggja að sé slíkt leyfi veitt fyrirtækjum, sem ríkin veita einnig sérstök réttindi eða einkarétt á öðrum sviðum en á sviði fjarskipta, haldi fyrirtækin aðskilda fjárhagsreikninga fyrir starfsemi sína annars vegar sem veitendur talsímaþjónustu eða aðgangs að netum og hins vegar fyrir aðra starfsemi, jafnskjótt og fyrirtækin ná meiri veltu en sem nemur 50 milljónum eka á viðkomandi fjarskiptamarkaði.“

9. Í stað 9. gr. komi eftirfarandi:

„9. gr.

Eigi síðar en 1. janúar 1998 mun framkvæmdastjórnin gera heildarmat á stöðu mála með tilliti til þeirra takmarkana sem enn eru á því að nota almenn fjarskiptanet til að bjóða upp á flutningsgetu fyrir kapalsjónvarp.“

2. gr.

Aðildarríkin skulu eigi síðar en níu mánuðum eftir gildistöku þessarar tilskipunar veita framkvæmdastjórninni upplýsingar sem gera henni kleift að staðfesta að farið sé að 1.-8. lið í 1. gr.

Tilskipun þessi hefur ekki áhrif á skuldbindingar, sem þegar hvíla á aðildarríkjunum, um að tilkynna eigi síðar en 31. desember 1990, 8. ágúst 1995 og 15. nóvember 1996, eftir því sem við á, um ráðstafanir sem þau hafa gert til að fara að tilskipunum 90/388/EBE, 94/46/EB og 96/2/EB.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 13. mars 1996.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Karel VAN MIERT

framkvæmdastjóri.